

nantsloven. Men dette er jo endnu kun eet af de Punkter, om hvilke der har været Uoverensstemmelse. Der er tillige berørt et andet Punkt, som jeg tillægger den største Bigtighed, det er Spørgsmaalet om Pantsereskibet; der er Uttringer, som ere faldne idag fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), som jeg tror, det er hensigtsmæssigt at dvæle noget længere ved. Han sagde, at, dersom han havde haft nogen bestemt og sikker Overbevisning om Nødvendigheden af et Pantsereskib —, han udtrykte det en anden Gang lidt stærkere, maatte lidt for stærkt, saaledes, at, dersom han havde haft den Overbevisning, at dette Pantsereskib kunde „frelse Fædrelandet“ — vilde han have anset det for uforvarligt at negte det; men, sagde han endvidere, da det var umuligt for hver enkelt Rigsdagsmand at være sagkyndig i saadanne Punkter, henholdt man sig i den Retning til Regjeringen, til Ministeren, og naar man saa var i det uheldige Tilfælde i det Hele taget at være Mistillid til Ministeriet, kunde man ikke heller tro paa Regjeringens Forsikringer om, at et saadant Eskib var nødvendigt, og derfor, sagde han, kunde man ikke stemme for det. Vilde der være Noget til Ginder for, at f. Ex. den nuværende Krigsminister og den nuværende Marineminister, havde Sæde i en Regjering, som politisk taget, f. Ex. i Spørgsmaal om Præsteføninger, om Kommunallove, om Fæstefæger og om deslige Ting havde en noget anden Farve end det nuværende Ministerium? Men vilde da disse ærede Ministres Udtalelser om et Pantsereskib eller om et Batteri, eller om Forsyning med Remingtongeværer i mindste Maade have Krav paa større Tillid, fordi de havde Sæde i en Regjering af en noget anden politisk Farve? Eller er ikke den rette Sandhed den, at det i de Ting, som angaa Landets Forsvar, burde være Alles allerførste Bestræbelse at stryge af sig enhver politisk Disjens? Der er et Punkt, hvor vi Alle burde kunne mødes, uden mindste Hensyn til vor politiske Farve. Det er noget af det Mærkeligste at høre, at fordi man politisk taget nærer Tvivl til en Regjering og ikke billiger dens Grundføtninger, derfor vil man ikke lade sin Mangel paa Sagkundskab belære af en Fagminister, som siger: dette Pantsereskib er et væsentligt Led i Danmarks Forsvar. Der er vel Ingen, som kan sige det ærede Medlem, om dette Pantsereskib kan „frelse Fædrelandet“, hvis vi faae det, eller som afsjort tør sige, at det vil føre til Fædrelandets Undergang, hvis vi ikke faae det; men det er ganske sikkert, at, dersom der er om 2, 3, 4 eller 5 Aar kommer en Leilighed, hvor dette Pantsereskib kunde kaste et Lod i Begttskaalen, vil det falde tilbage som et tungt Ansvar paa denne Forsamling, at den paa Grund af politisk Mistillid til en Regjering Grundføtninger har forkastet Noget, som for Landets Forsvar var af en væsentlig Betydning, og dette Ansvar vil blive saa stort og tungt at

bære, at jeg tror, der var al Opfordring til, inden man paatog sig det, at overveie denne Sag, for at se, om det ikke var muligt, ligesom man i saa mangt et Stykke er kommen paa bedre og fornuftigere Tanker, da ogsaa paa dette Omraade, hvor alle politiske Stridigheder burde være fjernede, at enes med de Medlemmer af Regjeringen, der aabenbart ere de mindst politiske, de mest neutrale, og hvis Paalidelighed og Dygtighed ikke kunne paavirkes af, om de sidde i et Ministerium af en lidt mere eller lidt mindre stærk politisk Nuance. Det ærede Medlem, som er Ordfører for Finantsudvalget, hengav sig i et af sine Foredrag til en almindelig statsretlig Betragtning, en politisk praktisk Betragtning om det Forhold, hvori Regjeringen skulde stræbe at sætte sig til Flertallet i Folkethinget, og overhovedet lede det hele Lovgivnings- og Bevillingsarbejde. Det ærede Medlem udviklede da, at det var en Feil, saaledes som den nuværende Regjering optraadte, idet den ikke bestemt udtalte sin Ansuelse og lod den være det Beilevende i dens hele Optraeden, og han sagde, at, hvis der kunde komme et nyt Ministerium efter dette, der gjorde det Samme, og atter et Ministerium og et tredie Ministerium, der gjorde det Samme, og Forholdet saaledes vedblev at bevare den Uklarhed, det nu havde, tydede dette paa, at der maatte være en Feil i Forsfatningen, en „Skavank“ . . . (Berg: Det er en Misforstaelse!) Ja, det ærede Medlem er saa tilbøielig til at sige, at man misforstaar hans Uttringer; men hvad jeg vil holde mig til, og som sikkerlig ingen Misforstaelse er, er dette, at, hvis der mellem Regjering og Folkething vedblev at bestaa et Misforhold, saa tydede dette paa, at der maatte være en Feil tilstede i Forsfatningen, „en Skavank“, som man maatte tænke paa at rette. Den ærede Ordfører kan ikke tænke sig Muligheden af, at der ogsaa undervejs kunde ligge et Stadium, hvor man kunde søge Feilen, at der nemlig ogsaa var en Mulighed for, at der kunde være en Feil i Rigsdagen, at der ogsaa kunde være en Feil i Folkethinget, at der kunde være en Feil i Folkethingets Flertals Optraeden, og at der kunde være Opfordring til her at rette Noget (Afbrydelse af Rjær). Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan høre det ærede Medlems Afbrydelse, jeg skulde ellers med Fornøielse have svaret paa den. Det er givet for det ærede Medlem, som er Ordfører, at, naar det ikke vil gaa, som han foreskriver, og efter hans Recept for den rette Statsstyrelse, saa er der en Feil i selve Forsfatningen, som skal rettes; thi at han selv kunde begaa nogen Feil, at han kunde misforstaa Opgaver, at han kunde følge forkerte Principer, ligger langt borte fra hans Tanke. Han forudsætter nødvendigt, at saa maatte vor hele Forsfatning lide af en Mangel, som skulde rettes; den ærede Ordfører havde den Skamsonhed ikke at meddele os, paa hvad Maade Endringen skulde ske, eller i hvilken Retning den skulde